

# **Misdaad uit persoonlijke nood**

10 Korte verhalen

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

**Misdaadroman**

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Copyright © 2024 Walkees



## **Vrijwaring**

Alle gebruikte namen van personen, onderlinge relaties en gebeurtenissen vermeld in dit boek zijn fictief. Gelijkenis met bestaande personen, relaties en situaties berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.



# Inleiding

Tien korte verhalen, ieder verhaal een korte roman, maar in iedere roman één of meerdere misdaden. Alles is zoals je dit in een 'normale' misdaadroman verwacht, behalve één belangrijk aspect. In deze verhalen geen onderzoek door de politie, geen uiteindelijke gevangennemingen. In deze verhalen gaat het uitsluitend over alles wat de dader ertoe gebracht heeft tot zijn of haar daad of daden te komen. Deze verhalen zijn dus korte romans, met als enig verschil dat ieder verhaal een misdaad kent met aan het eind een conclusie over de dader(s) en wat deze er uiteindelijk toe heeft of hebben gebracht, zijn, haar of hun daad uit te voeren. De details van de oplossing van het mysterie blijven bij sommige verhalen over voor de verbeeldingskracht van de oplettende lezer. De volgorde van de verhalen is willekeurig. Wat wél van belang is zijn de verhalen achter de verhalen. Verhalen over misdaden die voortkomen uit persoonlijk leed of het leed van een geliefde, of gewoon uit hebzucht, of een andere persoonlijke nood. Misdaad uit persoonlijke nood is een verhalenbundel die de lezer de mogelijkheid biedt een verhaal in één keer uit te lezen en dit boek is dan ook een ideaal boek om mee te nemen op vakantie, of in de bus of trein, maar ook die keuze is aan de lezer. Tien verhalen die lezen als een roman, met ruimte voor humor en liefde, maar dus ook in ieder verhaal één of meerdere misdaden, en soms zelfs een vleugje erotiek.



# Oplichting en bedrog

***D**e lucht was hemelsblauw en de zon scheen in volle glorie, terwijl Suze Breedveld zich nog maar een keer goed insmeerde met zonnebrandolie.*

Aan het strand van Blanes, een dorpje zo'n zeventig kilometer van Barcelona, aan de Costa Brava, ligt Suze op een stretcher onder een parasol, maar de zon is zo krachtig dat zij zich toch ieder uur opnieuw moet insmeren om niet te verbranden. Ze bestelt nog een Sangria met veel ijs bij de op het strand rondlopende ober, van de strandbar even verderop. Paolo houdt de dame constant in de gaten, om altijd de eerste te zijn om haar te bedienen. Hij is zeer van haar gecharmeerd, niet in de laatste plaats vanwege haar oogverblindende straalblauwe ogen, haar lange blonde haar, en haar perfecte figuur. Ook heeft Suze (hij weet inmiddels haar naam) iets melancholisch, misschien ook wel verdrietigs over zich, waar hij razend nieuwsgierig naar is. Maar Paolo is niet als de meeste obers of andere mannen hier aan het strand. Paolo is geen jager, als het de vrouwen op het strand betreft. Hij is weliswaar nog steeds vrijgezel, maar voor hem moet de liefde en aandacht die hij met een vrouw deelt echt zijn. Paolo is ook tamelijk kieskeurig, en bij hem gaat het zeker ook niet alleen over uiterlijke schoonheid. Het innerlijke van een vrouw is voor hem nummer één. Dat zit volgens hem bij deze heerlijke Suze wel goed. Hij 'kende' haar nu zo'n twee weken. Twee weken geleden lag ze hier dan plotseling voor het eerst, op diezelfde plaats als waar ze nadien elke middag had gelegen.

Om een uur of twee vlijde zij zich dan neer op de stretcher, na deze eerst bedekt te hebben met een badlaken, de naast de stretcher staande parasol had opengeschoven, waarna zij dan haar kleren en slippers zou uittrekken, en er alleen nog een heerlijk lichaam in een zeer kleine bikini te zien was. En wat er dan te zien was, daar kon Paolo zijn ogen moeilijk van afhouden, maar toch probeerde hij dit niet al te opzichtig te doen lijken.

Suze bezocht na het zonnen, iedere dag, om een uur of vijf het restaurant waar Paolo werkte, en zette zich daar ook iedere dag weer aan hetzelfde tafeltje, in de linkerhoek, met uitzicht op de zee. Ook dan was Paolo haar ober, dat had hij inmiddels al geregeld met zijn collega's. Paolo had haar nog geen enkele dag of moment in het gezelschap van iemand anders gezien, altijd was zij alleen. Zij keek nooit naar wat iets kostte, zo leek het, want ze at waar ze trek in had, en bestelde bij het eten altijd een niet echt goedkope fles rode wijn, waar ze ook een klein emmertje ijsblokjes bij bestelde. Iedere keer als haar glas leeg was deed ze voordat ze weer inschonk twee ijsblokjes in het glas. Hij wist inmiddels ook al dat Suze verbleef in één van de appartementencomplexen in het dorp, en zij had hem ook al verteld dat zij uit Nederland kwam, en alleen op een lange vakantie was. Zij was namelijk van plan zo'n twee maanden in Blanes te blijven. Een reden daarvoor had Paolo nog niet durven vragen, maar hij had geduld, misschien zou zij het hem zelf wel een keer vertellen. 's Avonds, wanneer ze klaar was met eten, vroeg zij hem soms even bij haar te komen zitten en bood zij hem een drankje aan. Paolo had inmiddels ook al met zijn collega's geregeld dat wanneer dit gebeurde, dit het einde van zijn werkdag zou betekenen. Niet dat er al iets anders tussen de twee was geweest, niets anders dan een gezellig gesprek met een drankje, aan Suzes tafel.

Nu lag ze weer op haar stretcher aan het strand en bracht Paolo het bestelde drankje. Hij zette het glas Sangria naast Suze op het kleine tafeltje, en kreeg weer zijn beloning door de blik van die prachtige ogen, op hem gericht.



“Dank je wel, Paolo. Het is weer heerlijk vandaag aan het strand, maar het is hier nooit overvol, ik hou daarvan. Ik zou je wat willen vragen, Paolo, maar denk alsjeblieft niet te veel daarvan en als het niet mogelijk is, geen probleem, even goede vrienden.” Terwijl Suze even snel een slokje van haar Sangria nam keek Paolo haar verwachtingsvol aan. Hij hurkte naast haar neer en wachtte vol ongeduld op haar vraag. Haar stem was ook iets waar hij niet genoeg van kon krijgen, en die ogen van haar, daar verdronk hij in.

“Neem mij niet kwalijk als ik je nu een vraag stel die je misschien van je baas niet positief mag beantwoorden, maar zou je misschien tijd kunnen maken, en zin hebben, mijn gast aan tafel te zijn bij de avondmaaltijd op het terras van de strandbar? Ik heb vandaag geen zin om alleen te eten en ken hier verder niemand dan jou. Wat denk je daarvan, Paolo? Dineren wij vanavond samen? Ik nodig jou uit, dus ik betaal en ik verwacht verder echt niets anders van jou dan je gezelschap.” Paolo moest zich nu echt inhouden, om de uitnodiging niet al te gretig aan te nemen.

“Dat doe ik graag, Suze, en mijn baas is geen probleem. Ik zal je een geheimpje vertellen. Hij is eigenlijk niet mijn baas, maar mijn compagnon. Ik ben een zogenaamde stille vennoot van de bar, maar alleen Alfredo en ik weten daarvan, en nu jij dus. Ik zal je dit verhaal graag vanavond aan tafel vertellen. Om vijf uur weer? Of had je voor vandaag een ander tijdstip in gedachten, misschien? Zoals je weet is er hier op woensdagavond live muziek, vanaf zeven uur in de bar. Vanavond betreft het een Spaanse band met zangeres, die romantische ballads in hun hoofdrepertoire hebben.” Suze richtte zich even op.

“Oh, ja, daar had ik niet eens aan gedacht. Zullen we dan zeggen, zes uur? Dan ga ik om vijf uur even terug naar mijn appartement, neem een douche, en verkleed mij dan even. Is zes uur ok? Aan mijn gebruikelijke tafeltje?” Paolo stond weer op en accepteerde met een vriendelijk woord de uitnodiging. Toen ging hij weer terug aan het werk, want er werd al een paar keer geroepen door andere gasten aan het strand.

Om zes uur precies stond Paolo aan een hoek van de bar te wachten op Suze, die zoals zij hem gezegd had om vijf uur was vertrokken om zich te verkleeden. Suze was punctueel op tijd en toen zij de bar binnenkwam keken zowel Suze als Paolo met een bewonderende blik naar elkaar.

Paolo had zich ook omgekleed, en was gekleed in een witte, zomerse smoking, waar de teint van zijn gitzwarte haar en getinte huid prachtig op afstaken. Suze was gekleed in een azuurblauwe lange avondjurk, waarin haar figuur verleidelijk geaccentueerd werd. Haar heerlijke borsten staken lichtjes uit het décolleté, en ook zij had inmiddels een licht getinte huid die door de kleur en klasse van haar jurk een onuitwisbare indruk maakte op de man die inmiddels haar stoel verschoof, om haar plaats te laten nemen. Toen nam hij ook plaats, tegenover haar. Het bleek voor Suze dat hij toch al het één en ander had voorbereid, ondanks dat zij duidelijk had gemaakt, eerder die middag, dat het haar uitnodiging was. Paolo begreep dat dit mogelijk een uitleg wenselijk maakte.

“Suze, wat zie je er oogverblindend uit vanavond. Ik zal de hele avond de jaloerse blikken van de andere hier aanwezige mannen op mij gericht voelen. Maar, dat zal de pret niet drukken. Ik denk dat ik je eerst even een verklaring schuldig ben, omdat je al ziet dat ik het één en ander geregeld heb. Ik kan het, als beschaafde man, tenminste dat denk ik toch van mijzelf, niet toestaan dat een mooie dame als jij voor mij betaalt, dus vergeef mij alsjeblieft, en geniet gewoon van wat je vanavond hier op tafel voor je ziet en gaat zien. Ik denk dat wij wel een aantal dingen gemeen hebben, en ik kan je zeggen dat ik niet zo vaak in een situatie ben als nu. Ik eet ook, net als jij hier, tot nu toe, de meeste dagen alleen, en verheug me dan ook zeer op deze avond. Ik ben je woorden trouwens niet vergeten, en daarom wil ik je direct vertellen dat je van mij niets te vrezen hebt. Ik ben geen flirtende Casanova die op zoek is naar een vakantieliefde of avontuur.

Dus, laten we maar gewoon genieten van deze avond en beschouw dit dan maar als een geste van mij aan jou, omdat ik het gevoel heb dat wij goede vrienden zouden kunnen worden, of misschien zelfs al zijn.” Nu kwam dan toch eindelijk het van origine spontane karakter van Suze om de hoek kijken.

“Leuk, Paolo, hoe je dit zegt. Het zouden mijn woorden kunnen zijn geweest, maar ik kan het niet laten je te vertellen dat jij er zelf ook heel appetijtelijk en sexy uitziet, hi-hi. Maar zullen we dan maar eerst even proosten op een fijne avond? Ik durf van mijzelf te zeggen dat ik wel een klein beetje verstand van wijnen heb, vooral de rode, en deze Rioja die je voor ons klaar hebt laten zetten, is een toppertje. Ik hou van de lichte houtsmaak die je achterop je tong voelt en proeft wanneer je een slok van deze heerlijke wijn neemt, en de heerlijke tapas die hier voor ons al op tafel staan zullen hierdoor nog beter smaken.” Paolo pakte zijn glas op en toostte met zijn tafelgenote, terwijl zij elkaar even diep in de ogen keken. En toen zag hij toch die melancholieke blik weer in Suzes ogen. Hij kon het niet laten. Hij moest hier iets mee doen.

“Suze, neem mij alsjeblieft niet kwalijk dat ik zo met de deur in huis val met een persoonlijke vraag. Voel je dan ook niet verplicht te antwoorden als ik je ermee overval, maar ik kan mijzelf er niet van onttrekken. Soms, als ik in jouw ogen kijk, zie ik een mix van melancholie en misschien zelfs verdriet. Klopt mijn gevoel? Of wil je daar liever niet over praten?” Hij zag Suze even nadenken, maar toch kwam zij met een antwoord dat niets te raden overliet.

“Ja Paolo, je hebt het denk ik wel goed gezien, en als wij echt goede vrienden willen zijn of worden, dan denk ik dat het goed is als ik eerst maar even wat over mijzelf zal vertellen, en over de reden waarom ik van plan ben hier een maandje of twee te blijven. Daarna kun jij misschien iets over jezelf vertellen, en dáárna zou ik graag gewoon een fijne avond hebben. Kun jij je daarin vinden?” Paolo knikte met een vriendelijke glimlach op zijn gezicht, en Suze begon te praten, terwijl Paolo hen al hun tweede glas wijn inschonk.

“Nou, ik ben dus Suze Breedveld, ik ben éénendertig jaar oud, en ik heb op dit moment geen relatie. Die heb ik echter wel gehad, zelfs een vrij lange, en ik ben zelfs verloofd geweest, tot twee maanden terug. Toen stortte mijn leven in.

Op mijn vierentwintigste ben ik in Haarlem, waar ik geboren en getogen ben, een kledingboetiek begonnen. Na de gebruikelijke opstartproblemen werd mijn winkeltje, zoals ik het noemde, een grandioos succes en werd ik min of meer gedwongen een tweede vestiging te openen, omdat mijn winkeltje gewoon te klein was om de inmiddels enorme aanloop nog te kunnen verwerken. Ik zag het niet zitten om een groter pand te betrekken, want dat zou volgens mij de magie van het succes teniet doen. Dus een tweede vestiging in een andere wijk van Haarlem, een jaar later nog één in weer een andere wijk, en voor ik het wist had ik binnen drie jaar ook nog eens vijf vestigingen in Amsterdam, waarvan één zelfs in de meest bekende winkelstraat voor bekende Nederlanders, de P.C. Hooftstraat. Het zette mijn leven danig op zijn kop, en op een moment kon ik alles niet meer aan. Ik besepte dat ik alles niet meer zelf kon doen. Juist in die fase leerde ik een jonge accountant kennen, van mijn leeftijd, die regelmatig, met zijn moeder notabene, bij mij in de winkel in de P.C. Hooftstraat kwam. Die winkel was inmiddels mijn thuisbasis geworden, en ik woonde zelfs in het appartement boven de winkel. Van het één kwam het ander en de accountant, Frank Rutten, en ik, begonnen met elkaar uit te gaan en al snel waren wij een paar. Geen vuiltje aan de lucht, en Frank nam zelfs heel wat werk uit mijn handen, waardoor het mij persoonlijk veel beter ging. Hij deed de administratie van al mijn winkels, en zelfs van mij privé, en ik had niets te klagen. Vorig jaar, in december, zijn we tijdens een groot door hem en zijn moeder georganiseerd feest verloofd. Het plan was deze zomer te trouwen, en alles begon voor mij op een sprookje te lijken. Ik voelde mij zielsgelukkig, en had niets in de gaten van wat er achter mijn rug allemaal gebeurde, of eigenlijk, niet gebeurde. Frank had een kantoor in Amsterdam-Zuid, waar hij, daar ging ik tenminste altijd vanuit, iedere ochtend om acht uur naartoe ging, en om zes uur 's avonds was hij dan weer thuis.

Ik ben zelf nooit op dat kantoor geweest, maar hij had mij wel een keer het adres gegeven, maar alleen voor nood, zo had hij gezegd. Zijn verklaring was dat zijn klanten voornamelijk bekende Nederlanders waren die bijzondere waarde hechtten aan hun privacy. Wij woonden sinds onze verloving samen in mijn appartement. Op een dag kwam hij niet thuis. Ik belde natuurlijk ontelbare keren, maar de telefoon werd niet opgenomen. De hele nacht was ik wakker en wist uit bezorgdheid niet wat te doen. Toen hij de volgende dag nog steeds niet thuis was, en ik hem ook niet telefonisch te pakken had kunnen krijgen, ben ik eerst naar het kantoor gereden, tenminste, naar het adres wat hij mij ooit had gegeven.

Daar aangekomen bleek er op dat adres geen accountantskantoor te zijn, maar een reisbureau. Toen ik naar binnenging om navraag te doen, kreeg ik te horen dat Franks' naam daar onbekend was, en dat zij niet wisten van een accountantskantoor met die naam, in die buurt. Toen ik weer buiten stond had ik nog geen argwaan. Ik dacht dat er simpelweg een vergissing moest zijn begaan met het adres, of zo. Ik besloot naar zijn moeder te rijden, die mij een keer had verteld waar zij woonde. Toen ik daaraan dacht ging het al wel even door mij heen dat het eigenlijk wel een beetje vreemd was dat Frank mij nog nooit had meegenomen, naar zijn moeder. Het was altijd zij geweest die ons bezocht.

Toen ik dan op dát adres aankwam werd mijn toen toch beginnende argwaan bevestigd. Op het opgegeven adres was een dierenwinkel, en weer kenden de mensen in de winkel de door mij gegeven naam niet.

Eenmaal weer in de auto, besepte ik tot mijn ontzetting dat er iets vreselijks aan de hand moest zijn. Ik voelde dat ik bedrogen was, maar in hoeverre? Ik bedacht mij ineens dat ik al maanden geen blik op de administratie gericht had. Ik had dit immers allemaal aan Frank overgelaten, en klachten kreeg ik niet, dus was er wat mij betreft ook geen reden geweest mij daar nog mee te bemoeien.

Om een lang verhaal kort te maken. In de daaropvolgende dagen werd het mij duidelijk dat ik op de rand van een faillissement stond. Al mijn geld was weg, en er waren huurschulden van mijn panden, voor een bedrag van meer dan honderdduizend euro. Ook waren er grote schulden bij leveranciers, die al maanden niet betaald bleken te zijn geweest. De P.C. Hoofdstraat was het pand met de grootste schuld, omdat daar ook nog eens mijn appartement bij hoorde. Al met al bleek er een schuldenlast te zijn van, schrik niet, vierhonderdduizend euro, en werd ik gedwongen al mijn winkels te verkopen. De politie deed hoegenaamd niets, dus dat gaf ik al op. Ik heb mij daarna twee maanden uit de naad gewerkt om te redden wat er nog te redden viel. Ik leefde als in een roes. Gelukkig hadden mijn winkels een goede naam, en kon ik ze allemaal tezamen aan een investeringsmaatschappij verkopen. Met het geld wat dat opbracht kon ik gelukkig alle schulden afbetalen en hield ik zelfs nog wat over. Ik had dus geen directe, financiële zorgen. Ik zou eigenlijk gewoon opnieuw kunnen beginnen. Het had mij allemaal echter meer gedaan dan ik eerst besepte, of aan mijzelf toe wilde geven. Ik stortte letterlijk en figuurlijk in, en ben zelfs even een weekje in het ziekenhuis opgenomen geweest. Daar besloot ik er eerst maar eens een paar maandjes tussenuit te trekken, en vandaar, zit ik nu hier tegenover jou. Hè, wat een verhaal, ik verbaas mijzelf nu, dat ik jou dit allemaal zomaar vertel. Zie dat maar als een compliment, maar zullen we nu eerst maar even wat eten, en die heerlijke fles wijn koud maken? Ze zei het terwijl de tranen in haar ogen te zien waren en Paolo wilde haar nu niet verder vermoeien of ontrieven met vragen, en hief simpelweg zijn glas, proostte met zijn zo bekoorlijke tafelgenote en riep Alfredo, zijn compagnon, naar de tafel, voor wie hij een speciale bestelling had.

“Alfredo, wil je Carlos vertellen dat hij de door mij aangeleverde kreeft kan bereiden en alles wat daarbij hoort? En dan kan nu eerst de Gazpacho gebracht worden met de fles witte wijn die ik al in de koeling heb gelegd, de Chardonnay.”

Het volgende uur werd er alleen luchtige maar plezierige conversatie gevoerd, en werd er heerlijk gegeten en flink wat gedronken. Suze raakte zelfs een beetje tipsy. Ze begon een beetje de controle over zichzelf te verliezen, en begon wat ondeugend te worden.

“Paolo, jij bent echt een schatje, en als ik mijzelf geen celibatair jaar had opgelegd, dan denk ik dat ik vannacht niet alleen zou slapen. Wat een stuk ben jij toch eigenlijk, mmm. Hé, de fles is ook weer leeg, nemen we er nog één? Wat kan ons het bommen, joh.” Paolo keek haar met een vertederende blik aan.

“Ja, dat doen we, lieve Suze, maar we drinken nog maar één glas daarvan. De rest bewaar ik voor morgen voor jou bij de avondmaaltijd. Nadat wij dit ene glas nog gedronken hebben, breng ik je naar je appartement. Even een verfrissende wandeling, en dan je bedje in.”

Een half uur later opende Paolo Suzes appartement en begeleidde haar naar binnen. Eenmaal binnen, viel ze van vermoeidheid in zijn armen en tilde hij haar op en bracht haar naar bed, waar hij haar op haar bed legde, haar schoenen uitdeed, en een laken over haar heen drapeerde. Suze viel al in slaap, al mompelend Paolo's naam noemend. Die wilde nu echter absoluut geen misbruik van de situatie maken. Hij begreep heel goed dat de emoties die door haar heen moeten zijn gegaan toen zij hem die avond haar verhaal had verteld, Suze totaal verzwakt hadden, en dat de drank de rest had gedaan. Hij gaf haar een kus op haar voorhoofd, deed het nachtlampje naast haar bed aan, en verliet daarna het appartement, maar niet voordat hij zijn agenda en een pen uit zijn binnenzak had gehaald, daar een pagina uitscheurde en een boodschap voor haar schreef, die hij onder het lampje neerlegde. De boodschap was als volgt.

‘Lieve Suze. Ik dank je hartelijk voor deze bijzondere en fijne avond. Ik heb genoten van jouw aanwezigheid en voel mij zeer vereerd en gelukkig jouw vriend te mogen zijn. Je kunt altijd bij mij terecht, als je met iemand wilt praten, dag of nacht, ik meen dit van harte.

Ik hoop dat je weer vrolijk wakker wordt met een zon door de ramen, die alleen voor jou zal schijnen vandaag. Ik hoop je ook vanmiddag weer te zien op het strand. Paolo.'

Bij het briefje legde hij nog zijn visitekaartje, en verliet dan echt het appartement.

Om twee uur precies, de volgende middag, zag Paolo Suze haar badlaken weer over de stretcher draperen en haalde hij opgelucht adem. Paolo maakte direct een heerlijke Sangria klaar en liep naar Suze toe.

"En, Suze. Denk je dat je dit alweer aankunt?" Hij hield het glas Sangria voor haar, en lachte toen Suze het direct van hem aanpakte.

"Ik heb geleerd dat je, om een kater te laten verdwijnen moet beginnen met wat je de avond ervoor als laatste hebt gedronken, maar dit kan daar voor mij wel mee door, hoor. Dank je wel Paolo, en ook bedankt voor het thuisbrengen, en het lieve briefje. Ik schaam mij diep en je moet mij echt geloven als ik je zeg dat ik normaal niet zo ben. Eigenlijk geloof ik niet dat ik mij ooit zo heb gedragen. Wat moet jij wel niet van mij denken?" Paolo kreeg geen kans te antwoorden want plotseling zag hij het gezicht van Suze betrekken. Hij zag eerst verbazing, en dan een soort panische angst. De woorden kwamen stotterend uit haar mond.

"Nee, dit kan niet. Mijn god, het kan niet waar zijn. Nee niet hier, niet nu!" Paolo volgde Suzes blik en zag een man, en begreep direct wat er aan de hand was. Hij nam Suze bij de hand."

"Kom Suze, niet reageren, kom gewoon met mij mee." Suze aarzelde nog, maar Paolo trok haar gewoon met zich mee, en zette haar aan haar gebruikelijke tafeltje, in het restaurantgedeelte van de bar. Toen riep hij eerst Alfredo naar hen toe, en richtte zich dan weer tot Suze die nu apathisch voor zich uit zat te staren. Alfredo was inmiddels aan de tafel gekomen en hoorde Paolo tot de nu volledig onthutste Suze spreken.



“Suze, alsjeblieft, geen zorgen, wij zijn bij je, maar kijk nog een keer goed en vertel mij of je zeker bent dat hij het is. Je denkt dat het die Frank Rutten is, nietwaar?”

Suze kwam weer een beetje tot haar positieven, maar hield nog steeds Paolo's hand krampachtig vast. Nu kwam er toch echt een vastberaden antwoord.

“Honderd procent zeker. Hij is het. Ik weet niet of ik dit wel aankan, Paolo. Wat moet ik nu doen?” En toen begon ze te huilen, zonder geluid, wat eigenlijk een grote verslagenheid bij Paolo teweegbracht, en ook Alfredo leek zwaar onder de indruk te zijn van wat hij allemaal voor zich zag. Paolo nam het heft in handen, en gebod Alfredo naast Suze te gaan zitten.

“Alfredo. Jij blijft hier bij Suze en verliest haar niet uit het oog. Hier, ik had die Sangria meegebracht. Laat haar maar wat drinken, maar houd haar aan tafel. Ik ben in een paar minuten terug.” Alfredo begreep dat hier iets vreselijks aan de hand was en bekommerde zich direct om Suze. Paolo liep van de tafel weg en verdween in de keuken, waar hij direct zijn telefoon uit zijn broek viste en begon te bellen, terwijl hij tegelijkertijd, door het raam, het strand in de gaten hield.

Vijf minuten later was hij weer aan het tafeltje, waar Suze inmiddels een beetje aan het bijkomen was, en nu haar blik strak gericht op de man aan het strand hield. Paolo ging nu aan de andere kant naast haar zitten, en pakte haar hand weer.

“Suze, rustig maar, er komt spoedig een oplossing. Hier, neem nog maar een slok.” Hij had voor Fernando en hemzelf een biertje meegebracht en nam eerst ook een flinke slok en vertelde dan verder.

“Suze, het duurt nu niet lang meer, geniet maar gewoon van wat je weldra voor je ogen gaat zien gebeuren.” Hij was amper uitgesproken toen ze plotseling vier politieagenten het strand voor hen zagen betreden, vooruitgegaan door een man in burger, waarschijnlijk een rechercheur.

Ze liepen direct op Frank af, die hevig verrast en onthutst werd geboeid en afgevoerd. Het duurde slechts een paar minuten, en dan werd alles weer rustig. Wel hadden ze allemaal gezien dat die Frank op een bepaald moment, terwijl hij afgevoerd werd, Suze in de gaten kreeg.

Hij spuugde voor hem naar de grond, en keek met een vernietigende blik weer op naar Suze, als teken dat hij haar dit kwalijk nam, maar meer kon hij op dat moment niet doen, dus bleef Suze dáár vrij rustig onder. Ze had direct een vraag voor Paolo.

“Paolo, hoe heb je dit voor elkaar gekregen, en wat gaat er nu gebeuren?” Paolo antwoordde op een rustige toon.

“De rechercheur die je net voorbij zag lopen is een vriend van mij. Wij kennen elkaar al vanaf de lagere school en hebben ook samen dezelfde studie gedaan aan de universiteit. Ik heb hem gebeld en hem op beknopte wijze jouw verhaal verteld. Hij besloot direct tot actie over te gaan, en dat is wat wij zojuist allemaal voor onze ogen zagen gebeuren. Ik denk dat wij nu beter naar het politiebureau kunnen gaan, Suze. Zij zullen daar zeker een verklaring van jou op willen nemen. Wees niet bang, ik blijf bij je. We gaan met die ploert afrekenen. Kom eerst nog maar even tot rust. Ik regel hier even vervanging voor mijzelf, en dan gaan we, ok? Denk je dat je dit aankunt?” Suze had nu de strijdlust te pakken en antwoordde op besliste toon.

“Zeker ben ik daar klaar voor. Dank je wel, Paolo. Eindelijk iemand die werkelijk wat doet.”

Een klein half uurtje later stonden Paolo en Suze klaar om te vertrekken, toen Paolo's telefoon ging. Hij nam op en Suze hoorde hem heftig discussiëren met wat ze vermoedde de rechercheur was. Paolo keek ongerust en duidde Suze weer te gaan zitten, waarna hij naast haar plaatsnam en zijn arm over haar schouder legde.

“Nu niet in paniek raken, Suze, maar het komt erop neer dat ze die gast weer hebben moeten laten gaan.

Hij heeft zich geïdentificeerd met de naam, Peter de Waard, en had een paspoort, wat echt bleek te zijn. Ook kon hij blijkbaar aantonen al twee maanden in Spanje te zijn. Kan het zijn dat je je vergist hebt, Suze?” Suze reageerde furieus.

“Nee, nee, en nog eens nee. Hij was het, ik weet het honderd procent zeker. En zag je hem niet naar de grond spugen en mij met een vernietigende blik aankijken? Wat had dat dan te betekenen denk je? Waarom hebben ze hem zo snel weer laten gaan? Mijn hemel, ik had ze bijzonderheden kunnen vertellen die zouden bewijzen dat het hem was. En dat paspoort? Huh, in de tijd waarin wij leven is dat niet echt een bewijs meer hé? En hoe heeft hij dan wel bewezen dat hij hier al twee maanden is, met een vliegticket misschien? Nou, daar kun je er meerdere van hebben, en gewoon tussendoor even verkassen.” Nu zonk haar hoofd weer naar beneden, en was ze weer totaal in paniek. Paolo had goed naar haar geluisterd en moest voor zichzelf toegeven dat alles wat Suze zojuist had gezegd steek hield. Bovendien geloofde hij heilig dat Suze gelijk had gehad, en het daadwerkelijk die vreselijke Frank moet zijn geweest. Maar tijd om weer bij zinnen te komen kregen ze niet. Een volgend drama begon zich voor hun ogen af te spelen.

De onverlaat had het in zijn hoofd gehaald brutaalweg terug naar de strandbar te komen, waar hij pontificaal aan het tafeltje naast hen plaatsnam en Alfredo riep, die aan de hoek van de bar alles stond gade te slaan. Maar die was inmiddels ook geheel aan Suzes kant en die stormde op de man af.

“Eruit! Voordat ik mij aan je vergriep, stuk onverlaat.” Hij hief zijn hand al in de lucht, ten teken dat hij het ernstig meende, maar Paolo was al ook opgestaan en kwam ertussen.

“Nee, Alfredo. Dat doe je niet. Zorg er zelfs voor dat deze onverlaat niet ontsnapt.” Carlos was al uit de keuken gekomen en had ook het belangrijkste al gehoord.